

[Gottschalck-Hansen.]

lovbefalede udgifter, er med til at administrere og forvalte de kirkelige midler i sognet. Dette kan ikke være rigtigt.

Man vil måske mene, at det kun drejer sig om undtagelsestilfælde, men det er jeg nu ikke så sikker på. Jeg har således selv engang virket som præst i et sogn, hvor flertallet i menighedsrådet var bosat udenfor pastoratets grænser. Rent bortset fra det uheldige i, at man er med til at bestemme over midler, man ikke selv yder bidrag til — hvad jeg principielt mener er forkert — er der her yderligere det problem, at den kirkelige betjening i et sogn, organist, kirkesang, kordegn o. s. v., aflønnes i forhold til menighedernes størrelse, således at der finder en lønregulering sted, svarende til eventuelle forskydninger i befolkningsmængden. Det betyder altså, at de kirkelige medarbejdere — således som forholdene er i dag — vederlagsfrit skal betjene sognebåndsløserne, medens deres kolleger i andre sogne høster lønnen.

Selvom det vil volde nogen administrativ vanskelighed, hvad jeg erkender det vil, mener jeg dog, det vil være naturligt at søge at råde bod på dette uheldige forhold, og jeg imødeser med interesse ministerens svar.

Kirkeministeren (Bodil Koch): På det konkrete spørgsmål, det ærede medlem har stillet mig: om jeg agter at ændre reglerne for den kirkelige ligning efter de linier, han angav, må jeg svare et klart nej. Det er ikke min hensigt.

Det pågældende spørgsmål har lejlighedsvis været på tale i ministeriet, men det har ikke været genstand for egentlig overvejelse. Når dette ikke har været tilfældet, skyldes det først og fremmest, at sognebåndsløserne næppe pådrager det sogn, hvortil de har søgt tilknytning, økonomiske byrder af meget stor betydning, og at der, såvidt det ses, ikke hidtil har været forelagt ministeriet sager, hvor økonomiske ulemper har været fremført. Men naturligvis må det indrømmes, som det ærede medlem også sagde, at der kan være noget stødende i, at sognebåndsløserne, såfremt de bliver medlem af menighedsrådet i det sogn, hvortil de har tilknytning, derigennem kan skaffe sig indflydelse på rådets økonomiske dispositioner uden at være med til at bære de

økonomiske byrder; men de bærer jo dog alligevel folkekirkens almindelige økonomiske byrder gennem deres kirkeskat.

Nogen reel ulempe har dette dog, som jeg allerede har sagt, hidtil ikke medført; jeg tror nemlig, at hvis noget sådant var sket, ville der have foreligget besværinger overfor ministeriet.

Jeg vil gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, hvad han jo ved lige så godt som jeg, at sognebåndsløsning i større omfang — i hvert fald, såvidt det er ministeriet bekendt gennem sager, og dem får vi jo særlig at gøre med omkring menighedsrådsvalgene — hovedsagelig finder sted i København, på Frederiksberg og i de større købstæder med flere kirker, og at en refusionsordning netop i disse tilfælde overhovedet ikke ville have nogen som helst betydning, idet der indenfor disse områder finder en fællesligning sted uden hensyn til sognegrænserne. Ydermere er det jo sådan, at den såkaldte landskirkeskat, der anvendes til supplerende af præsternes løn, netop er fælles for hele landet og indbetales fra kommunen, ikke til de enkelte sognes kirkelige kasser, men til stiftsøvrighederne, der foretager fordelingen blandt sognene på grundlag af præstelønningsskassernes budgetter. For denne kirkelige afgift ville en refusionsordning altså heller ikke have nogen betydning.

Endelig synes jeg, det er værd at tage i betragtning, at en refusionsordning — og det har det ærede medlem også allerede været inde på — ville volde kommunalbestyrelserne en del besvær. Jeg for mit vedkommende har meget stærkt min opmærksomhed rettet imod at forenkle den kirkelige økonomi, som jo i forvejen på mange hold indebærer, hvad man kunne kalde mærkelige kineserier, og jeg synes, at det, som det ærede medlem her foreslår, yderligere ville fremme kineserierne. De kirkelige afgifter pålignes og opkræves af de kommunale myndigheder efter reglerne om udredelse af personlig kommuneskat, sådan som det er lovfæstet i præstelønningsslovens § 50. For at etablere en refusionsordning som her foreslået måtte der altså i hvert enkelt tilfælde foretages en melding til kommunalbestyrelsen på bopælsstedet, som ved ligningen til de stedlige kirkekasser yderligere måtte tage hensyn til de skattebeløb, der